

המדינה כולה שקועה בצפיה

בשידורי האולימפיאדה בטלוויזיה

והספורטאים שלא נסעו ממורמרים

ההפסד הישראלי

במסגרתה

קלעי מיכה קאופמן

הפוליטיקה. כולם אמרים שלא צריך לערב את השניים, אבל מה שקורה בפועל זה בדיוק ההיפך. במשך שנים שולטים בענפי הספורט דווקא השיקולים הפוליטיים. הספורטאים הם שטובלים מכך. אנחנו, הישראלים, מרגישים את זה יותר מכולם. באופן שיטתי זורקים אותנו מן תחרויות ספורט בינלאומיות. הרקע לכך הוא תמיד פוליטי.

אני מציע להנהיג שינויים יסודיים בכל הסדרים שהיו נהוגים עד היום. ההש-

מתעמלת זינר

הפסד השנים היפות

תפוזת באולימפיאדה צריכה להיות פתוחה בפני כל מדינה ריבונית, וזה כולל גם את דרום-אפריקה, שעד היום היתה מוחזקת בכל הארועים הבינלאומיים.

אם יש לספורט השפעה גם בתחומים אחרים, הרי שהיא רק חיובית. לכן, שיתוף של מדינה הפוגעת בזכויות של אזרחיה, יכול רק להביא לשינוי חיובי אצלה. ההחרמה שלה אינה תורמת דבר. היא רק גורמת לבידודה של אותה מדינה ולהתבצרותה בעמדותיה.

הכלל החשוב השני שאני מציע הוא עריכת המישחקים האולימפיים במקום נייטרי. המקום האידיאלי לכך הוא אולימפייה שביוון, שם נערכו המישחקים האולימפיים העתיקים.

לקיום המישחקים האולימפיים במקום כזה יש כמה יתרונות. הדבר החשוב ביותר הוא שלא תהיה מדינה מארחת, שתזמין או לא תזמין מדינות לפי האיני-

נסעו. מהבחינה הזאת בהחלט לא היו צריכים לשרד. אבל לא רק אצלנו. אני חושבת שכל המדינות המחרמות את המישחקים היו צריכות להחרים גם את השידורים. באופן כזה ההחרמה כולה היתה הרבה יותר ממשית.

בשנה האחרונה התאמתני רק בשביל האולימפיאדה. השקעתי מאמצים אדירים. זה היה כרוך בשעות ארוכות של אי-מונים מדי יום. כל סדר-החיים שלי נע לכיב זה. הספורט הוא בעצם מרכז החיים שלי. ברור שיש לי גם מישפחה וחיי חברה, אבל כמעט מאז שאני זוכרת את עצמי, אני ספורטאית.

אין לי אשליות. גם אם הייתי משתתפת. הסיכויים שלי לזכות במדליה היו קלוים. אבל הפסדתי חווייה גדולה. היום אני פחות או יותר בשיא שלי. אני עדיין לא יודעת, אם אמשיך להתאמן עד הארבעים. אני מנסה לבלוס-אנג'לס בעוד ארבע שנים. על זה אני צריכה עוד לחשוב.

יונה מלניק:

ספורטאים זה לא רק גוש-שב ושרירים בלי שכל. למרות שלא שאלו אותנו, גם לנו יש מה להגיד בכל העניין הזה.

השאלה כיום אינה אם היינו צריכים להשתתף באולימפיאדה. זה גם לא חשוב אם משרדים את המישחקים בטלוויזיה.

מה שחשוב כיום זה הלקחים שנפיק ממה שקרה. יש לנו עתה הזדמנות יוצאת-מן-הכלל לשנות פעם אחת ולתמיד את כל שיטת המישחקים האולימפיים. לטהר את האווירה בעולם-הספורט.

הבעייה הגדולה של הספורט כיום היא

שיו ברוב המדליות. היחידים שטובלים הם הספורטאים שלא נסעו. עהרים זה היה קשה מאוד.

לדעתי זה היה חשוב מאוד שאנחנו דווקא כן נהיה במוסקוה. זה היה חשוב במיוחד עבור היהודים שם. אני גם חייבת שבת שאנחנו צריכים להשתדל להיות בכמה שיותר תחרויות. האולימפיאדה זה השיא עבור כל הספורטאים בעולם. יחד עם זאת אני יודעת שיש גם שדברים שעומדים מעל לספורט. כספורטאית אני לא צריכה לומר את זה, אבל אי-אפשר להתעלם מהשיקולים האחרים.

בי אישית זה לא פגע במיוחד. נכון שהתאמתני במשך ארבע השנים האחרונות למעמד הזה. בשבילי זה היה צריך להיות פיסגת הקאריירה. רציתי לייצג בכבוד את ישראל. אבל אני השתתפתי כבר בשתי אולימפיאדות בעבר. הייתי בתחרויות בכל העולם. אני יכולה לחיות גם בלי מוסקוה. אבל אני יודעת שבספורטאים אחרים זה פגע קשה מאוד.

תיאיתי לעצמי מראש שהספורטאים יהיו הטובלים העיקריים. אני חושבת שראו את זה בטלוויזיה. הרוסים אירגנו את האולימפיאדה בדיוק כמו שרצו, הפתיחה היתה מרשימה ועשתה להם תעמולה בכל העולם. שידרו את זה גם במדינות המחרמות. העובדה שהספורטאים של 32 מדינות לא השתתפו, כמעט שלא גרעה מהרוסים.

ישנם שיקולים שונים לגבי השאלה, אם היה צריך לשרד בארץ מהאולימפיאדה. אני לא חושבת שזה צעד נכון להתנהג כמו בתייענה ולהטמין את הראש באדמה. האולימפיאדה מתקיימת למרות הכל. אבל קיימת גם ההזדהות עם הספורטאים שלא

שררית יניב אלופת הצבע

כל צהריים מגיעה אורלי יניב

לאורלי יניב בניין-הטלוויזיה בשכונת רוממה בירושלים. משך שעה ארוכה מאפרים את אורלי. פניה המהוטטים דורשים שכבות רבות של איפור. אחר-כך טורחת אורלי, שעה ארוכה, על לבישת המיקי-טורן הלבן, שעל כיסאו תפור סמל אולימפיאדת מוסקוה. אורלי נמוכת הקומה ומלאת הגוף חונטת עצמה בתוך הרימקטורן.

אחרי-צהריים, מתחילה ההצגה הגדולה של אורלי. משך שלוש עד חמש שעות ביום משמשת אורלי, האשה המצולמת ביותר בצבע בארץ, כאלופת ישראל באולימפיאדת מוסקוה. אנשים מבטלים פגישות, מוזתרים על בילויים ומרתקים עצמם למקלט הקטן למשך שבועיים, כדי לחזות באורלי.

הועד-האולימפי-הישראלי נעתר לבקשת ראש-הממשלה, מנחם בגין, שנעתר לבקשת נשיא ארצות-הברית, ג'ימי קארטר, להחרים את אולימפיאדת מוסקוה. אחרי כישלון נבחרת-הכדורסל במישחקים-המוקדמים, עדיין נותרה לחורבן-הספורט הישראלי, ולאלה שהופים כיס לחובבי-ספורט בתקופת האולימפיאדת דות, תקווה קלושה לראות את דגל ישראל מתנוסס במוסקוה.

חמישה מבין הספורטאים הישראליים שעמדו לצאת למוסקוה מביעים את דעתם לגבי השאלה המעסיקה היום את הכל: האם היתה צריכה ישראל להשתתף בתחרות החלקי, או שספורטאי הכחול-לבן היו צריכים לנסוע לבירה הרוסית.

האצנית מיספר אחד של ישראל, אסתר רוט-שחמורוב, אלופת-ישראל בגידו, ישיר ראל מלניק, אלופת-ישראל בהתעמלות, סיגל וינר, אלופת-ישראל בקליעה ברובה זעיר, מיכה קאופמן ואלופת-ישראל בהתעמלות, יותנן מויאל, מביעים את דעתם על החרם. על שידורי הטלוויזיה ומספרים על הפגיעה האישית של החרם בהם.

אסתר רוט-שחמורוב:

כל העניין היה ביסודו בטעות. הנשיא קארטר פלט משהו, ואחרי-כך הוא היה צריך לעמוד בזה, כך הוא גרר את ריו את כל 32 המדינות, שהחרימו את האולימפיאדה. זה לא פתר כלום. הרוסים אולי אפילו מרוצים. הם הרי זוכים עכ-